

Efter § 13, stk. 1, skal afsenders institut refundere afsender overførselsbeløbet - dog højst et beløb svarende til 12.500 Euro - med tillæg af renter og gebyrer, hvis overførselsbeløbet ikke kommer frem til modtagerens institut.

Reglen pålægger afsenders institut et objektivt ansvar, såfremt instituttet selv eller et formidlende institut er årsag til, at en grænseoverskridende pengeoverførsel ikke er krediteret modtagers instituts konto. Det objektive ansvar er begrænset til et beløb svarende til 12.500 Euro, idet det bemærkes, at dansk rets almindelige erstatningsretlige regler gælder ved siden af disse regler, jf. lovforslagets § 1, stk. 9. Hvis instituttet i medfør af disse regler ifalder erstatningsansvar, har kunden på dette grundlag krav på at få et eventuelt resterende beløb tilbagebetalt af instituttet.

Afsenders institut skal udover overførselsbeløbet tilbagebetale samtlige gebyrer, som afsender har betalt i forbindelse med overførslen. Derudover skal afsenders institut yde afsender kompensation i form af betaling af rente af overførselsbeløbet. Renteperioden regnes fra den dag, hvor afsenders instituts krav om tilstrækkelig finansiel dækning og nødvendige oplysninger for at gennemføre overførslen er opfyldt, til den dag, hvor beløbet krediteres afsender. Rentesatsen foreslås i overensstemmelse med reglerne i § 6 fastsat til rentelovens morarentesats.

§ 13, stk. 2, fastslår, at det samlede beløb efter stk. 1, skal stilles til rådighed for afsender inden 14 bankdage efter den dag, hvor afsender har fremsat krav om tilbagebetaling. Afsenders institut indrømmes således en periode på 14 bankdage til at undersøge årsagen til, at beløbet ikke er kommet frem samt foranledige beløbet overført til modtagers institut. Se nærmere om »bankdage« under bemærkningerne til § 5, stk. 2.

Efter § 13, stk. 3, fritages afsenders institut for sin tilbagebetalingsforpligtelse såfremt overførselsbeløbet er krediteret modtagers instituts konto, inden tilbagebetalingen er sket. Der vil så foreligge forsinkelse, og der skal ydes kompensation efter § 6.

Endvidere fastslås det i stk. 3, at afsenders institut ikke er ansvarlig for fejl begået af formidlende institutter, som ikke er valgt af instituttet selv.

Ansvar for formidlende institutters fejl gælder således ikke i de tilfælde, hvor det formidlende institut er valgt af modtagers institut eller af afsender. I disse situationer finder henholdsvis § 15 og § 16 anvendelse.

Efter § 13, stk. 4, kan afsender tidligst fremsætte krav om tilbagebetaling efter udløbet af den tidsfrist, der er gældende i medfør af § 5.

§ 13, stk. 5, indeholder en bestemmelse, der fastslår, at bestemmelsen i stk. 1 ikke medfører, at afsenders institut er afskåret fra at vælge at tilbagebetale hele det overførte beløb.

Til § 14

Denne bestemmelse gennemfører direktivets artikel 8, stk. 1, sidste afsnit.

Det følger af § 14, stk. 1, at et formidlende institut, der har accepteret en ordre om en pengeoverførsel, i lighed med hvad der gælder for afsenders institut efter § 13, for egen regning skal tilbagebetale overførselsbeløbet, dog højst 12.500 Euro, med tillæg af renter beregnet efter reglerne i § 7, stk. 2 og gebyrer. Med hensyn til beløbsgrænsen på 12.500 Euro, henvises til bemærkningerne under § 13, stk. 1. Beløbet skal betales til det institut, som afgav overførselsordren til det formidlende institut.

Bestemmelsen regulerer således det indbyrdes regresforhold mellem et formidlende institut og det institut, som har anmodet om det formidlende instituts medvirken. Dette kan både være afsenders og modtagers institut.

Reglen forudsætter, at det overførte beløb har været instituttet i hænde. En situation, hvor afsenders institut har afsendt en pengeoverførsel, men hvor et tidligere institut i transportkæden aldrig har videresendt beløbet til det formidlende institut, vil således ikke medføre tilbagebetalingspligt for det formidlende institut.

Afsender eller modtager kan ikke selv rette et krav om tilbagebetaling mod et formidlende institut. Afsender og modtager kan alene rette et krav om tilbagebetaling mod deres eget institut.

§ 14, stk. 2 indeholder en bestemmelse, hvorefter tilbagebetalingspligten bortfalder, såfremt den grænseoverskridende pengeoverførsel krediteres modtagers instituts konto, inden tilbagebetaling er sket. Der vil så foreligge forsinkelse, og der skal ydes kompensation efter § 7.

Efter § 14, stk. 3, gælder det formidlende instituts tilbagebetalingspligt ikke, hvis årsagen til, at beløbet ikke er kommet frem til modtagers institut, er, at afsenders institut eller et andet formidlende institut har givet fejlagtige eller ufuldstændige oplysninger. Det formidlende institut har i stedet en pligt til at bestræbe sig på i videst muligt omfang at tilvejebringe og herefter tilbagebetale beløbet. Omfanget af denne forpligtelse vil bero på en konkret vurdering af instituttets muligheder. Det formidlende institut kan i disse situationer fradrage beløbet sine omkostninger ved tilbagebetalingen.